

פרשת נשא

נושא השבוע: יוצאים לעבודה

נושא השבוע

במשך שנות הנדודים במדבר, נשא עמו עם ישראל את המשכן שהיה מעין מרכז פולחני נייד. האחריות להעבירו ממקום למקום הוטלה על הלוויים שרק להם מותר היה לגעת ברוב כלי הקודש, ובין המשפחות השונות של הלוויים הוסדרה חלוקת הפריטים שבמשכן. בפרשתנו מפורטות משפחות הלוויים, מספר הפקודים בהם, מקום חנייתם, שם נשיאם, והתפקידים שהוטלו עליהם. על בני גרשון, למשל, הוטלה המשימה לשאת את יריעות המשכן ומכסההן, את קלעי החצר את המזבח ואת כלי המשכן.

מה בפרשה

- שילוח טמאים מן המחנה – צרוע, זב וטמא לנפש.
- אשם גזילות – קורבן שמקריב מי שמעל מעל בה'.
- פרשת סוטה – אשה החשודה בניאוף יש להביאה אל הכהן שיבחן אותה בשתיית "מים מאררים". מתוצאות השתייה יתברר אם נאפה או לא.
- פרשת הנזיר – הנודר נדר נזירות אסור בשתיית יין ושיכר ונאסר עליו להעביר תער על ראשו. בימי נזרו הופך אדם להיות קדוש לה'.
- ברכת כהנים – פירוט הברכה שיאמרו אהרן ובניו לעם.
- מתנות הנשיאים – רשימת כלי הקודש והקורבנות שהביא כל נשיא.

מדרש

ניתן לספר לתלמידים כי מדרש זה מובא כמשל למעשה קין והבל. אך כאן אנו מתייחסים אליו כסיפור עצמאי עם מוסר השכל.

קריאת המדרש ודיון

מדרש זה מתייחס אל שני "בעלי מקצועות". ניתן לשאול את התלמידים: אילו מקצועות אתם מכירים? חיטבו על מקצועות של ההורים, הדודים, השכנים.

האם גנב הוא מקצוע? מה ההגדרה של מקצוע? מקצוע הוא עיסוק שאמצעותו מרוויח האדם כסף, אם כן מה ההבדל בין השומר והגנב? - השומר עובד ומרוויח כסף עבור עבודתו, והגנב מרוויח כסף שלא מגיע לו. האם בסיפור מגיע הכסף לשומר? לא כל כך, כי הוא לא ביצע את עבודתו כראוי. אם כן – יש גם דמיון בין הגנב והשומר, אם במבט ראשון נראה שהגנב טוען שגם עבודתו טובה וראויה כמו זו של השומר, עיון נוסף מגלה את ההפך: הגנב למעשה אומר לשומר גם אתה לא מרוויח את כספך ביושר, בדיוק כמוני!

בית משותף / דתיה בן דור

אנחנו גרים בבית משותף.
זה בית גדול, ובו שלוש כניסות, המון חלונות והמון מרפסות.
וגרים בו יחד הרבה ילדים והרבה אנשים.
אני מכיר את כולם (חוץ מהשכנים החדשים).

בבית שלנו יש כל מיני ילדים:
יש ילדים גדולים, שנוסעים לצופים באופנים,
ויש תינוקות, שעוד אפילו אין להם שיניים.
יש ילדים שהולכים לגן – וילדים שמטילים עם מטפלת.
יש ילדים עם עיניים שחורות – וילדים עם עיני תכלת.

כמה ילדים מנגנים בחליל, ואחד מנגן בפסנתר.
יש ילדים שתמיד רבים – ויש ילדים שיודעים לוותר.
יש ילדים שאוהבים לשחק אתי – ויש ילדים שלא.
אבל כל ילד
אוהב את אבא ואמא שלו.

ש

י

ר

בבית שלנו יש כל מיני אמהות:
יש אמהות שעובדות רק בבית, ויש אמהות שעובדות גם בעבודה אחרת.
יש למשל שתי אמהות מורות, ויש אמא אחת שוטרת,
ואמא אחת רופאת שיניים, ואמא אחת זמרת,
שתי אמהות עובדות בבנק, אחת בבית חרושת, ואחת מהנדסת.
אמא אחת מורה לבלט, ואחת חברת כנסת.
לכל אמא יש שם אחר. (נראה אם אני זוכר):
דינה, רינה, יעל, אסתר, צלה, גילה, רחל, סימה...
אבל כל הילדים קוראים לאמא שלהם: "אמא".
ואני לא מבין איך בכל פעם, שאיזה ילד קורא מהחצר: "אמא!"
תמיד רק אמא אחת עונה, וזו תמיד האמא הנכונה.
איך היא יודעת, שזה הילד שלה ולא של השכנה?

יש בבית שלנו גם כל מיני אבות:
יש אבא עסוק מאד, שאף פעם אין לו זמן.
ויש אבא, שכל יום לוקח את הילדים שלו מהגן.
יש אבא, שאוהב לרחוץ מכוניות, ויש אבא, שאוהב לרחוץ כלים.
יש אבות שמשחקים איתנו כדורגל, ויש אבות שרק מסתכלים.
אבא אחד עובד בדחפור, ולאחד יש אופנוע,
אבא אחד מנגן בצ'לו, ואחד סדרן בקולנוע.
יש אבא אחד גיינג'י, ושלוש מרכיבים משקפים,
ואבא אחד מרכיב בכל יום שישי את כל הילדים על הכתפים.
לכל האבות קוראים "אבא", אבל אני קורא "אבא" רק לאבא שלי,
והוא אבא הכי נהדר בשבילי.

ועכשיו שוב אני לא מבין, איך בכל פעם, שאיזה ילד קורא "אבא" מהחצר,
תמיד עונה האבא הנכון, ולא איזה אבא אחר.

ואתם יודעים מי עונה, כשאבא שלי קורא "אבא"?!
להגיד לכם מי? -- סבא!

